

РЕШЕНИЕ

№ 1967

гр. София, 17.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 17.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2078** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).
Образувано е по искова молба на "МВЕЦ Ляхово" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], вх.1, ет.5, ап.И, ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Комисията за енергийно и водно регулиране, с която са предявени иски за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в общ размер 322 442,93 лв., вследствие на отменени като незаконосъобразни актове на ответника, както следва:

1. иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 68 155,58 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен административен акт, а именно - т.7 от Решение № Ц-5/20.02.2015 г. на ДКЕВР, отменено с влязло в сила Решение № 13785 от 12.11.2018 г. на ВАС по адм.дело № 12851/2017 г., на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ във вр. с чл.203 и сл. АПК;
2. иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 29 884,22 лв., представляваща законна лихва за забава върху главницата по т.1, за периода от 12.11.2018 г. до датата на подаване на исковата молба (01.03.2023 г.);
3. иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 100 840,50 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен административен акт, а именно - Решение № Ц-14/03.04.2019 г. на ДКЕВР, прогласено за нищожно с влязло в сила Решение № 492 от 14.01.2021 г. на ВАС по адм.дело №

13432/2019 г., на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ във вр. с чл.203 и сл. АПК;

4. иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 40 237,68 лв., представляваща законна лихва за забава върху главницата по т.3, за периода от 03.04.2019 г. до датата на подаване на исковата молба (01.03.2023 г.);

5. иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 69 543,30 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен административен акт, а именно - Решение № Ц-12/26.03.2021 г. на ДКЕВР, прогласено за нищожно с влязло в сила Решение № 8999 от 14.10.2022 г. на ВАС по адм.дело № 3574/2022 г., на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ във вр. с чл.203 и сл. АПК;

б. иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 13 781,65 лв., представляваща законна лихва за забава върху главницата по т.3, за периода от 26.03.2021 г. до датата на подаване на исковата молба (01.03.2023 г.);

ведно със законната лихва върху главниците по т.1, т.3 и т.5, от датата на подаване на исковата молба (01.03.2023 г.), до датата на окончателно изплащане на дължимите суми.

Претендира се и присъждане сумата на направените от ищеца разноски по делото (държавна такса, съдебни разноски и адвокатски хонорар).

В исковата молба се твърди, че с т.1 до т.7 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. ответната комисия е определила преференциална цена за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт. По съдебен ред решението е отменено в частта по т.7, с което е определена считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници (ВЕИ) и водноелектрически централи (ВЕЦ) с инсталирана мощност до 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., в размер на 112,48 лв./МВтч без ДДС.

Ищецът поддържа, че след съдебната отмяна на указаното решение и връщане на административната преписка, комисията е постановила Решение № Ц-5/20.02.2015 г., с което отново е въвела ограничителен и дискриминационен критерий при определяне на преференциалната цена, считано от 01.04.2011 г., а именно преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 МВт - 112,48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. По съдебен ред решението е отменено.

Ищецът продължава, че след съдебната отмяна на второто указано решение и връщането на административната преписка, комисията е постановила Решение № Ц-14/03.04.2019 г., прогласено за нищожно по съдебен ред.

Ищецът изтъква, че след прогласяване нищожността на третото указано решение, комисията е постановила Решение № Ц-12/26.03.2021 г., с което за пореден път е определила, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 MW, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата, отм., в размер на 112,48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. По съдебен ред и това решение е прогласено за нищожно.

Ищецът твърди, че българското законодателство урежда задължително изкупуване по преференциална цена като механизъм за насърчаване на използването на енергия от възобновяеми източници по смисъла на Директива 2009/28/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. за насърчаване използването на енергия от

възобновяеми източници и за изменение и впоследствие за отмяна на директиви 2001/77/ЕО и 2003/30/ЕО (ОВ, L 140/16 от 5 юни 2009 г.). Счита, че като производител на електроенергия е заинтересован спрямо него да бъде прилагана преференциална цена съгласно нормативно установените критерии за класифициране на водноелектрическа централи по т.1 до т.6 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г., а не по преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч без ДДС, определена с незаконосъобразните административни актове на Комисията. Подчертава, че вредите произтичат от незаконосъобразно определената от КЕВР преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч без ДДС за произведената от експлоатираната от него ВЕЦ "Л".

С така изложеното ищецът поддържа, че са налице всички елементи от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, вкл. причинно-следствена връзка, тъй като ако КЕВР не е постановила незаконосъобразното Решение № Ц-5/20.02.2015 г. и нищожните Решение № Ц-14/03.04.2019 г. и № Ц-12/26.03.2021 г. за произвежданата от ВЕЦ "Л." електрическа енергия, нямало да се прилага изкупна цена в размер на 112,48 лв./МВтч., а цената от 222,90 лв./МВтч съгласно т.1 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. Намира, че по този начин е осуетено сигурно увеличение на патримониума на дружеството с приходите от продажба на електрическа енергия по преференциалната цена съгласно приложимата ценова категория за притежаваната от него централа.

Определя размера на пропуснатите ползи като стойност на осуетеното вследствие на незаконосъобразните актове конкретно увеличение на имуществото, което се явява чистият пропуснат приход от реализация на електрическата енергия на ищеца, а именно - разликата между по-високата приложима преференциална цена по т.1 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. (определена съгласно хидроенергийните характеристики на притежаваната от ищеца ВЕЦ "Л."), и цената по т.7 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. Ищецът счита, че тази разлика представлява чиста пропусната полза за дружеството, с която то би увеличило патримониума си.

Излага подробни съображения защо счита, че по нормативно установени технически характеристики ВЕЦ "Л." следва да се отнесе по т.2 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. с аргументи от издадено разрешителното за водовземане от компетентния орган по чл.52 от Закона за водите и разрешение за ползване, за което черпи аргументи от становище на ДКЕВР за класифициране на водни електрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт по категориите, утвърдени с Решение № Ц-10/30.03.2011 г.

С протоколно определение от 17.10.2024 г. по молба на ищеца от същата дата за увеличение на исквете, Съдът допусна изменение на исквете, както следва:

Вместо сумата от 68 155,58 лв. се претендира сумата от 68 155,55 лв. без ДДС за периода от 01.08.2017 г. до 02.04.2019 г., представляваща обезщетение за претърпени вреди от Решение № Ц-5/20.02.2015 г. на ДКЕВР;

Вместо сумата от 100 840,50 лв. се претендира сумата от 109 997,69 лв. без ДДС за периода от 03.04.2019 г. до 14.01.2021 г., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от Решение № Ц-14/03.04.2019 г. на КЕВР;

Вместо сумата от 69 543,30 лв. се претендира сумата от 93 087,08 лв. без ДДС за периода от 15.01.2021 г. до 31.12.2021 г., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от Решение № Ц-12/26.03.2021 г. на КЕВР;

Вместо законна лихва за забава върху главницата по Решение № Ц-5/29.02.2015 г. на

КЕВР в размер от 29 884,22 лв., се претендира законна лихва за забава от 29 905,83 лв. за периода от отмяна на незаконосъобразния административен акт на 12.11.2018 г. до датата на подаване на исковата молба - 01.03.2023 г.;

Вместо законна лихва за забава върху главницата по Решение № Ц-14/03.04.2019 г. на КЕВР в размер от 40 237,68 лв., се претендира законна лихва за забава от 43 926,50 лв. за периода от постановяване на нищожния административен акт на 03.04.2019 г. до датата на подаване на исковата молба - 01.03.2023 г.;

Вместо законна лихва за забава върху главницата по Решение № Ц-12/26.03.2021 г. в размер от 13 781,65 лв., се претендира законна лихва за забава от 18 476,93 лв. за периода от постановяване на нищожния административен акт на 26.03.2021 г. до датата на подаване на исковата молба - 01.03.2023 г.

В с.з. ищецът чрез адв.Ц. моли Съда да уважи предявените искове, претендира сторените по делото разноски по представен списък. Представя писмени бележки с подробни съображения в подкрепа на тезата си.

Препис от исковата молба е връчен за отговор на ответника - Комисията за енергийно и водно регулиране. В срока по чл.131 ГПК – на 12.04.2023 г. е постъпил отговор от КЕВР, в който се застъпва становище за недопустимост и неоснователност на исковата претенция. Ответникът намира, че не е налице нито една от предпоставките на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Излага доводи, че в отменителните решения на ВАС съдът не е дал указания до компетентния административен орган относно начина на определяне на преференциалните цени, нито категоризирането на конкретния производител – предприятието на ищеца, в някоя от неотменените точки на Решение № Ц-10/30.03.2011 г. Поддържа, че в качеството си на единствен държавен орган, имащ правомощия да регулира цените в енергетиката, в рамките на оперативната си самостоятелност КЕВР се е произнесла с решение за определяне на преференциални цени за изкупуване на произведена ел.енергия от възобновяеми източници – ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 МВт, считано от 01.04.2011 г. – 112.48 лв./МВтч без ДДС. Намира, че за ищеца не са произтекли вреди, тъй като по силата на законови разпоредби същият бил задължен да сключи дългосрочни договори за изкупуване на ел.енергия по преференциална цена, еднаква за целия срок на договора и действваща към 03.05.2011 г. Излага съображения за липса на пряка причинно-следствена връзка. Ответникът оспорва исковете и в с.з. чрез юк.Х.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки с подробни съображения в подкрепа на тезата си.

С. градска прокуратура чрез прокурор Д. дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковете.

След преценка на събраните по делото доказателства Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Ищецът е собственик на МВЕЦ "Л.", находяща се в землището на [населено място] и [населено място], общ.Септември, и [населено място], общ.П., обл.П..

На ищеца е издадено Разрешително за водовземане № 31140114/06.12.2018 г., поправено с Решение № РР-3524/30.04.2019 г. г. на Директора на Б. дирекция И. район при МОСВ, (л.98), за производство на ел.енергия посредством МВЕЦ "Л." с инсталирана мощност 275 кВт. Относно техническите параметри на съоръжението в Разрешителното за водовземане са отбелязани две турбини. Действието на разрешителното е продължено до 31.08.2031 г. с Решение № РР-4984/23.02.2023 г. на

Директора на Б. дирекция И. район (л.91).

Не е спорно по делото, че между ищеца и крайния снабдител „Електроразпределение Пловдив“ ЕАД, който изкупува електрическата енергия, произведена от ВЕЦ "Л.", е сключен Договор за изкупуване на електрическа енергия № 52/19.10.2000 г. (л.82), като ищецът е встъпил в договора по силата на Четиристранно споразумение № 1/08.06.2017 г. (л.89). По силата на чл.10, ал.1 от договора „...купувачът заплаща на продавача активната електрическа енергия ежемесечно по електромерите по зони от денонощието и цени, както следва: върхова - 0.090 лв./кВтч, дневна - 0.053 лв./кВтч, нощна - 0.023 лв./кВтч“. С Тристранно споразумение № 1/05.11.2014 г. страните са се споразумели, че произведената активна електрическа енергия се изкупува от купувача по определената от ДКЕВР преференциална цена, действаща в конкретния случай, съобразно приложимото законодателство, а произведената електрическа енергия, за която няма прехвърлена гаранция за произход, се изкупува от купувача по цена 27.89 лв./МВтч.

Според Становище на ДКЕВР, поставено на Интернет страницата на Главния секретар на ДКЕВР на 05.05.2011 г. (л.81), ДКЕВР е била сезирана с множество искания за издаване на удостоверения, в които да посочи, в коя категория попадат конкретните енергийни обекти според Решение № Ц-10/30.03.2011 г. Комисията е изразила становище, че не разполага с правомощия да издава административни актове с подобно съдържание, а принадлежността на всеки производител към определена ценова категория се декларира ясно в:

1. Разрешителното за водоползване, издадено по реда на чл.60 и сл. от Закона за водите (ЗВ),
2. Протокол – обр.16, съставен на основание чл.7, ал.3, т.16 от Наредба №3 от 2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството и
3. Спецификациите на техническите проекти.

Тези технически параметри били посочени в разрешителното за водоползване, издадено от съответния орган по чл.52 Закона за водите. Определянето на принадлежността на всяка ВЕЦ към утвърдените с Решение № Ц-010/30.03.2011 г. категории следвало да се доказва чрез горепосочените документи от собственика на централата пред съответния краен снабдител, което можело да се удостовери със съответен протокол.

Становището е прието на заседание на колективния орган по протокол № 67/02.05.2011 г.

Съгласно чл.16, ал.2 от Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата (отм.) общественият доставчик, съответно крайните снабдители, изкупуват електрическата енергия, произведена от възобновяеми енергийни източници или алтернативни енергийни източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MW, по преференциална цена за изкупуване на електрическата енергия, определена по реда на съответната наредба по чл.36, ал.3 от Закона за енергетиката. Съгласно чл.21, ал.1 ЗВАЕИБ (отм.) ДКЕВР ежегодно до 31 март определя преференциални цени за продажба на електрическа енергия, произведена от възобновяеми или алтернативни енергийни източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MW, като съобразно, ал.2 преференциалната цена по ал.1 на електрическата енергия, произведена от възобновяеми енергийни източници, се определя в размер 80 на сто от

средната продажна цена за предходната календарна година на обществените или крайните снабдители и добавка, определена от ДКЕВР по критерии в зависимост от вида на първичния енергиен източник съгласно съответната наредба по чл.36, ал.3 ЗЕ. Касае се за форма на държавно насърчаване на производството на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници.

С Решение № Ц-10/30.03.2011 г. на ДКЕВР (л.22), прието на основание чл.21 ЗВАЕИБ (отм.), действащ към момента на приемане на решението, считано от 01.04.2011 г. е определена преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10МВт, конкретизирано в 26 точки за отделните видове възобновяеми енергийни източници. В т.1-7 от посоченото решение ДКЕВР определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт. В т.1-6 комисията класифицира ВЕЦ и определя преференциална цена съгласно установените критерии по чл.19а, ал.1 и 2 и по чл.36 и сл. от Наредба № 14 за технически правила и нормативи за проектиране, изграждане и ползване на обектите и съоръженията за производство, преобразуване, пренос и разпределение на електрическа енергия съобразно схемата на хидроенергийния обект, инсталираната мощност и водния пад на електрическите централи. В т.7 от решението са включени ВЕЦ под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., като определената преференциална цена е в размер на 112.48/МВтч.

Решение № Ц-10/30.03.2011 г. е постановено на основание чл.9, т.5 ЗВАЕБ (отм.), според който производството на енергия от възобновяеми енергийни източници и алтернативни енергийни източници се насърчава чрез определяне на преференциална цена за изкупуване на енергията, произведена от възобновяеми енергийни източници и алтернативни енергийни източници. В съответствие с чл.21, ал.1 ЗВАЕБ ежегодно, до 31 март, ДКЕВР определя преференциални цени за продажба на електрическа енергия, произведена от възобновяеми или алтернативни енергийни източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MW. По силата на ал.2 преференциалната цена по ал.1 на електрическата енергия, произведена от ВЕИ, се определя в размер 80 % от средната продажна цена за предходната календарна година на обществените или крайните снабдители и добавка, определена от ДКЕВР по критерии в зависимост от вида на първичния енергиен източник съгласно съответната наредба по чл.36, ал.3 ЗЕ, т.е. Наредбата за регулиране на цените на електрическата енергия (НРЦЕЕ). Видно от мотивите на Решение № Ц-10/30.03.2011 г., използваните данни за изчисляване на средната продажна цена на крайните снабдители са подадени от титулярите на лицензии за дейността „снабдяване с ел.енергия от краен снабдител“ – „ЧЕЗ Електро България“ АД, „Е.ОН България продажби“ АД, „ЕВН България електроснабдяване“ АД и „ЕСП Златни пясъци“ ООД, за предходната 2010 г.

В частта по т.7 решението на ДКЕВР е отменено с Решение № 2126 от 13.02.2013 г. на ВАС по адм.дело № 5492/2011 г., оставено в сила с Решение № 16953 от 17.12.2013 г. на ВАС, 5-членен състав по адм.дело № 7175/2013 г. В тях Съдът приема, че правилата, методите и критериите за определяне на преференциални цени са нормативно регламентирани със ЗВАЕИБ (отм.) и НРЦЕЕ. Съгласно чл.21, ал.1 от закона ежегодно до 31 март Комисията определя преференциални цени за продажба на електрическа енергия, произведена от възобновяеми или алтернативни енергийни източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 МВт, като в съответствие с ал.2 цената се определя в размер 80 на сто от средната продажна цена за предходната календарна година на обществените или крайните снабдители и добавка,

определена от комисията по критерии в зависимост от вида на първичния енергиен източник съгласно съответната наредба по чл.36, ал.3 ЗЕ, съгласно ал.3 добавката по ал.2 за следващата календарна година не може да бъде по-малка от 95 на сто от стойността на добавката за предходната календарна година. С чл.19а НРЦЕЕ преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от възобновяеми енергийни източници, се определя като не по-ниска от 70 на сто от средната продажна цена за предходната календарна година на обществените или крайните снабдителни, и добавка, определена от комисията съобразно приети от нея указания, по общи критерии, валидни за всички възобновяеми енергийни източници - вида на технологията, големината на инсталираната мощност, наличния ресурс на първичния енергиен източник.

Съгласно чл.19а, ал.2 от наредбата за определяне на преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, комисията предлага и следните специални критерии - наличие на горен изравнител, който позволява непрекъсната работа на централата с номинална мощност най-малко 2 часа на денонощие, наличие на долен изравнител за централите, които работят по зададен от министъра на околната среда и водите месечен график за използване на водите на комплексните и значими язовири. Освен това съгласно чл.36 от Наредба № 14/15.06.2005 г. хидроенергийните обекти се класифицират съобразно следните критерии - мощност, експлоатационен режим, схема на хидроенергийния обект. В мотивите на ВАС се приема, че посочените нормативни изисквания са съобразени от комисията при приемане на решението, но в нарушение на тези разпоредби е въведен допълнителен разграничителен критерий за отделните водноелектрически централи, а именно "въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., за което комисията не е посочила фактически и правни основания. Изрично на стр.8 от съдебното решение е отразено, че всички останали критерии са били съобразени от ДКЕВР (с чл.21, ал.1 от закона, наредбата по чл.36, ал.3 ЗЕ - Наредбата за регулиране на цените на електрическата енергия, наредба № 14/15.06.2005 г.). В останалата част, т.е. в частта без т.7, Решение № Ц-010/30.03.2011 г. не е оспорено пред съда и е влязло в сила. Следователно този административен акт се ползва със стабилитет и по отношение на извършената класификация на ВЕЦ и на електрически централи в т.1-6. Съдът не е решил спора по същество, поради което се налага извод, че е запазена определена група водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, за която група следва да се прилагат цени, различни от цените, определени по т.1-6, но същите следва да бъдат обединени по друг признак.

В изпълнение на това съдебно решение в частта му по връщане на преписката на административния орган, ДКЕВР е приела Решение № Ц-5/20.02.2015 г. (л.38), с което е определила, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт по смисъла на § 2, ал.1, т.1 от ПЗР на ЗВАЕИБ – 112.48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа.

Това решение е отменено Решение № 4039 от 15.06.2017 г. на АССГ по адм.дело № 2596/2015 г., оставено в сила с Решение № 13785 от 12.11.2018 г. на ВАС по адм.дело № 12851/2017 г. В мотивите на решението се сочи, че въведеният от комисията критерий - съществуващи ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 МВт, обуславя материална незаконосъобразност на административния акт. Съдът е отменил решението, като е върнал административната преписка на комисията за ново произнасяне и отнасяне на спорните водноелектрически централи към групите, по посочените критерии от т.1-6 в Решение № Ц-10/30.03.2011 г. на комисията и при съобразяване на изложените в мотивите указания по тълкуването и прилагането на закона. В мотивите на решението на ВАС се сочи, че при постановяване на решението си административният орган отново е въвел ограничителен и дискриминационен критерий, като изразът "въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г." на практика се заменя с израза "съществуващи водноелектрически централи", което отново се

свързва с времето на обнародване на закона в ДВ. Прието е, че разделянето на съществуващи и нови водноелектрически централи отново представлява времеви критерий за определяне на преференциалната цена. Отново е налице диференциация по отношение на водноелектрическите централи според момента, от който започват да текат срокове за задължително изкупуване на произведената електрическа енергия от възобновяемите източници. Съдът е посочил, че разделянето на нови и съществуващи не следва да е в зависимост от това дали е изтекъл технико-икономическият живот на активите и възвръщане на вложената първоначално инвестиция, като обособяването на отделна група производители на електрическа енергия, формирана на признака съществуващи електрически централи, отново е незаконосъобразно. Съдът е посочил още, че в предходното решение на ВАС не се съдържа указание за прегрупиране по критериите, посочени в т.1-6 на Решение № Ц-10/30.03.2011 г., поради което даденото в този смисъл указание от АССГ не е съобразено с факта, че Решение № Ц-10/30.03.2011 г. е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка - 7, а в случая и на друго решение № Ц-5/20.02.2015 г. Поради това Съдът е постановил, че при връщането на преписката за ново произнасяне административният орган, в съответствие с принципа за съразмерност по чл.6 АПК следва сам да избере законосъобразната възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото. По този начин съдът е направил преценката, че отнасянето на определена група водноелектрически централи към някоя от точките по решението е преценка на административния орган, която той трябва да направи в съответствие с принципа на съразмерност и при съобразяване на обстоятелството, че административният акт е влязъл в сила по отношение на т.1-6.

При връщането на административната преписка КЕВР е приела Решение № Ц-14/03.04.2019 г. (л.58), с което е определила, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена в размер на 112.48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 МВт, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на ЗВАЕИБ (отм.).

С Решение № 5129 от 23.07.2019 г. на АССГ по адм.дело № 4506/2019 г. е обявена нищожността на Решение № Ц-4/03.04.2019 г. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 492 от 14.01.2021 г. на ВАС по адм.дело № 13432/2019 г.

Не е спорно по делото, че след прогласяване на нищожността на указаното решение е постановено Решение № Ц-12/26.03.2021 г. на КЕВР (л.70), с което Комисията определя, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 MW, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата (отм.), в размер на 112.48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа.

С Решение № 736 от 10.02.2022 г. на АССГ по адм. дело № 3524/2021 г. е обявена нищожността на Решение № Ц-12/26.03.2021 г. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 8999 от 14.10.2022 г. на ВАС по адм.дело № 3574/2022 г.

По делото беше изслушана **комплексна съдебна технико-икономическа експертиза** с вещи лица маг.ик. М. К. и инж.Г. Х., която заключение по следните задачи, поставени от ищеца:

1. Съгласно приложените по делото документи и при необходимост след преглед на техническите спецификации на мощността и хидроенергийните характеристики на притежаваната и експлоатирана от ищеца водноелектрическа централа да посочи към коя категория по т. 1 до г. 6 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР спада водноелектрическата централа на ищеца.

2. Да изчисли разликата между реализираните приходи на ищеца от продажба на електрическа енергия, считано от 01.08.2017 г. до 02.04.2019 г. при преференциална цена в размер на 112.48 лв. /МВтч, без ДДС, и приходите, които ищецът би реализирал при преференциална цена по

т.2 от разпоредителната част Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР в размер на 213.09 лв. /МВтч, без ДДС. В случай, че установената от вещите лица по задача №1 ценова категория от т.1 до т.6 от разпоредителната част Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР. Да представи изчисленията отделно в таблица по месеци и по години.

3. Да изчисли разликата между реализираните приходи на ищеца от продажба на електрическа енергия, считано от 03.04.2019 г. до 14.01.2021 г. при преференциална цена в размер на 112.48 лв. /МВтч, без ДДС, и приходите, които ищецът би реализирал при преференциална цена по т.2 от разпоредителната част Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР в размер на 213.09 лв. /МВтч, без ДДС. В случай, че установената от вещите лица по задача №1 ценова категория от т.1 до т.6 от разпоредителната част Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР. Да представи изчисленията отделно в таблица по месеци и по години.

4. Да изчисли разликата между реализираните приходи на ищеца от продажба на електрическа енергия, считано от 15.01.2021 г. до 31.12.2021 г. при преференциална цена в размер на 112.48 лв. /МВтч, без ДДС, и приходите, които ищецът би реализирал при преференциална цена по т.2 от разпоредителната част Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР в размер на 213.09 лв. /МВтч, без ДДС. В случай, че установената от вещите лица по задача №1 ценова категория от т.1 до т.6 от разпоредителната част Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР. Да представи изчисленията отделно в таблица по месеци и по години.

5. Да се изчислят законните лихви за забава върху изчислените суми на пропуснати ползи в съответствие с Постановление № 426 от 18 декември 2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения.

Съдът ще обсъди експертното заключение при излагане на правните си изводи.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Предявената искова претенция е процесуално допустима като предявена от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт, срещу надлежен ответник – Комисията за енергийно и водно регулиране.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Деликтната отговорност по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка – вредите трябва да са причинени при или по повод упражняването на административна дейност. В конкретния случай се касае за вреди, причинени в следствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно дадени предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. При липсата на който и да било от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата и общините по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на гореизброените кумулативно дадени предпоставки за отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

Актовете, от които се твърди, че е настъпил вредоносен резултат, имат характеристиките на ненормативен административен такъв - приети са при изпълнение на административна

дейност. Органът-издател е "административен орган" по смисъла на § 1, т.1 от ДР на АПК - Комисията за енергийно и водно регулиране е независим специализиран държавен орган, осъществяващ регулирането на дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията - чл.10, ал.2, вр. ал.1 ЗЕ. Законосъобразността на този административен акт е била предмет на съдебно оспорване.

С влязло в сила съдебно решение е отменено Решение № Ц-10/30.03.2011 г. в частта по т.7, с която считано от 01.04.2011 г. е определена преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, въведени в търговска експлоатация до 19 юни 2007 г., в размер на 112.48 лв./МВтч без ДДС.

С влязло в сила съдебно решение на АССГ е отменено и Решение № Ц-5/20.02.2015 г. на колегиалния орган, с което считано от 01.04.2011 г. е определена преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 МВт по смисъла на § 2, ал.1, т.1 ПЗР на ЗВАЕИБ 112.48 лв./МВтч без ДДС при средногодишна продължителност на работа 2500 часа.

С влязло в сила съдебно решение на АССГ е прогласена нищожността на Решение № Ц-14/03.04.2019 г. на КЕВР. С влязло в сила съдебно решение е прогласена нищожността на Решение № Ц-12/26.03.2021 г. на КЕВР.

По силата на чл.177, ал.1 АПК съдебното решение има сила за страните по делото, а ако оспореният акт бъде отменен, решението има действие по отношение на всички. По силата на цитираната норма конститутивното действие на решението за отмяна на административния акт, състоящо се в отпадането с обратна сила на разпоредените с него правни последици се разпростира не само по отношение на страните по делото, а важи за всички.

Същественото в случая е, че и при отменяната и прогласяване нищожността на ценовите решения на КЕВР преписката е върната на специализирания орган за ново произнасяне. С тези съдебни актове не се разрешава спорът по същество, още по-малко се определя към коя ценова категория принадлежи ВЕЦ "Л.". С връщането на преписката за ново произнасяне от административния орган се възстановява висящността на административното производство по издаване на административния акт, а не се слага край на производството, започнало пред административния орган.

За да възникне отговорност по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ отмененият административен акт би следвало да е породил такова административно властническо правоотношение между издателя на акта - ДКЕВР и адресатите му, че да съществуват правоотношения, обосноваващи пряка, лична и непосредствена връзка - такава, че ако се игнорира отмененият административен акт, да възникне административно властническо отношение, по силата на което ищецът да се причисли към някоя от другите категории ВЕИ по ценовото решение.

Съдът намира, че такива правни последици не са възникнали пряко от отмяната/прогласяване нищожността на визираните в исковата молба административни актове. В тежест на ищеца е да докаже, че произведената от него електроенергия не е изкупена на по-високи цени единствено поради отмяната на т.7 от цитираните решения на ДКЕВР, което в случая не е сторено. "Не се поражда право на възмездяване на вреди, когато претенцията се основава на отменен от съда административен акт, постановен в хода на неприключило административно производство... Ако въпросът не е решен окончателно с влязъл в сила административен или съдебен акт, няма завършен фактически състав по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, който поражда отговорността за вреди" - Решение по адм.дело № 3122/2017 г. на ВАС.

Без оглед на изложеното, не се установява и третият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ - пряка причинна обусловеност между отменения акт и вредата. Причинната връзка е обективен признак, защото съществува в обективната действителност независимо от желанията и волята на отделните лица, включително на извършителя на правонарушението /издателя на законосъобразния административен акт/. Причинната връзка е едностранна и необходима. Едностранна е, защото само неправомерното

поведение трябва да причинява вредата, но не и обратното. Необходима е, защото винаги след проявлението на неправомерното поведение се проявява вредата. Необходимо е вредата да е "пряка и непосредствена последица" от противоправното поведение, което е приложимо по отношение на причинната връзка при всички видове правонарушения (деликт, договорно неизпълнение, административно нарушение, престъпление). Прекият и непосредствен характер е присъща черта на причинната връзка. П. поведение изпълнява ролята на необходимо условие, без което вредата не би се проявила. Причинната връзка между противоправното поведение и вредата като факт от действителността трябва да бъде доказана във всеки конкретен случай.

На плоскостта на разглеждания случай причинна връзка с горните характеристики между поддържаните от ищеца вреди и отменените административни актове не бе установена. Както се посочи, в мотивите на Решение № 2126 от 13.02.2013 г. по адм.дело № 5492/2011 г. ВАС е приел, че при определяне на преференциалните цени за продажба ДКЕВР се е съобразила с изискването на чл.21, ал.2 ЗВАЕИБ /в сила към постановяване решението на регулаторния орган/ и чл.21, ал.3 НРЦЕЕ, но в частта си по т.7 това решение е незаконосъобразно единствено поради въвеждането на допълнителния критерий "въведени в търговската експлоатация преди 19 юни 2007 г.". В съдебното решение не са дадени указания тези производители да бъдат класифицирани по други точки. Съдът изобщо не се е занимал с въпроса доколко ищецът се включва правилно в категория на производителите по отменената т.7, за да са налице основания в настоящото съдебно производство последният да твърди, че неправилно е категоризиран от ответника с отменената т.7. Нещо повече – в Решение № 13785 от 12.11.2018 г. ВАС изрично сочи, че "в решението на предходния тричленен състав /на ВАС/ не се съдържа указание за прегрупиране по критериите, посочени от т.1-6 на Решение № Ц-10/30.03.2011 г. на ДКЕВР". Това решение е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка - 7, а в случая и по друго решение № Ц-5/20.02.2015 г.

Изкупуването на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, се осъществява не на свободния пазар, а по регулирани от ответника цени. Тази цена се прилага в отношенията между производителя и крайния снабдител, поради което не може да се приеме, че ищецът търпи вреди под формата на пропуснати ползи, пряко следващи от отмяната на т.7 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. на ДКЕВР за установяване на преференциална цена от 112.48 лв. и потвърждаването на тази цена с последващи ценови актове на КЕВР. Следва да се има предвид, че класификацията на отделните производители на електроенергия не е в правомощията на ответника, който определя само различните групи производители, както изрично е посочено в негово становище от 05.05.2011 г.

Следователно отмяната на т.7 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. на ДКЕВР сама по себе си не обуславя попадането на ищеца в друга категория, респ. по т.1-6. Категоризацията на отделните производители не се определя от КЕВР. Подобна класификация още по-малко може да бъде извършена със съдебен акт въз основа на заключението на комплексната съдебна експертиза в техническата ѝ част. Категоризацията си производителите следва да защитават при сключването на договорите с електроразпределителните дружества, задължителни по силата на чл.31, ал.2 ЗЕВИ (в относимата редакция), според който електрическата енергия от възобновяеми източници по ал.1 се изкупува въз основа на сключени дългосрочни договори за изкупуване. Съгласно чл.31, ал.4 ЗЕВИ цената на електрическата енергия от възобновяеми източници, не се изменя за срока на договора за изкупуване по ал.2, освен в случаите по чл.32, ал.4, какъвто настоящият случай не е. Разпоредбата на § 7, ал.1 от ПЗР на ЗЕВИ предвижда, че за енергийни обекти, с изключение на водноелектрически централи с обща инсталирана мощност над 10 MW, въведени в експлоатация към датата на влизане в сила на закона, дългосрочните договори за изкупуване на електрическата енергия от възобновяеми източници запазват действието си, като преференциалната цена за изкупуване е действашата към датата на влизане в сила на закона

(03.05.2011 г.). Налага се извод, че цената е еднаква за целия период на действие на договора. По този начин, изкупуването на произведената от ищеца ел.енергия по цена от 112.48 лв./МВтч не само се явява опосредено от наличието на сключен договор, но и от волята и представените от самото заинтересовано лице (в случая ищеца) и крайния снабдител документи, послужили като основание за сключване на договора за изкупуване на ел.енергия. Наличието на договорно правоотношение по изкупуване на електрическата енергия по преференциални цени между производител и краен снабдител означава, че същото зависи и от поведението на трето лице – „Електроразпределение Пловдив“ ЕАД. По този начин е прекъсната пряката причинно-следствена връзка, доколкото възможността за продажба на различна цена зависи и от поведението на това трето лице.

Това се установява, както от мотивите на Решение № Ц-10/30.03.2011 г., според което използваните данни за изчисляване на средната продажна цена на крайните снабдители са подадени данни от титулярите на лицензии за дейността „снабдяване с ел.енергия от краен снабдител“ – „ЧЕЗ Електро България“ АД, „Е.ОН България продажби“ АД, „ЕВН България електроснабдяване“ АД и „ЕСП Златни пясъци“ ООД, за предходната 2010 г., така и от допълнително издадено от ДКЕВР становище от 05.05.2011 г.

Независимо от отмяната/прогласяване нищожността на актовете на КЕВР в частта, относима към притежаваната от ищеца ВЕЦ, същият е запознат с принципното Становище на държавния орган, поставено на Интернет страницата на Главния секретар на ДКЕВР на 05.05.2011 г., относно начина на определяне на принадлежността на всеки производител към определена ценова категория по Решение № Ц-10/30.03.2011 г., а именно чрез представяне на относимите документи за определяне на принадлежността на ВЕЦ "Л." към някоя конкретна категория по Решение № Ц-10/30.03.2011 г. И отгук следва извода, че претендираните пропуснати ползи не произтичат пряко и непосредствено от отменените административни актове.

В съдебната практика по идентични случаи е възприето и разбирането, че имуществената отговорност на ответника не може да бъде реализирана поради липсата на един основен елемент - вреда, настъпила в резултат на отменен административен акт, напр. решение по адм.дело № 7329/2015 г. на ВАС: "Цените се прилагат в отношенията между производителя и обществения доставчик, респ. крайният потребител, така че ако продажбите са реализирани на друга, а не на определената за съответната група цена, това не е по причина на издадения от регулаторния орган административен акт".

За разрешаване на съдебния спор Съдът съобрази поведението на ищеца на плоскостта на доказването и доколко той се справи с тежестта на доказване. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципът на обективната истина в процеса налага Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с иска, като го уважи изцяло или отчасти или отхвърли предявения иска, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

Съдът намира, че в конкретния случай посредством приетото по делото заключение на комплексната технико-икономическа експертиза не може да се установи, че притежаваната от ищеца ВЕЦ попада в т.2 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. С протоколно определение от 23.05.2024 г., едновременно с допускане на поисканата от ищеца комплексна

технико-икономическа експертиза, Съдът даде на ищеца указание, че доколкото вещите лица нямат удостоверителни функции, той следва да осигури постъпването на писмените доказателства ползвани от вещите лица и ненамиращи се в кориците на делото, така че да постъпят към доказателствения материал. Съдът указа на ищеца, че непостъпването по делото на посочените писмени доказателства ще бъде пречка да се кредитира експертното заключение.

Вещото лице по техническата част на експертизата е категоризирало централата въз основа на разрешителното за водовземане и на разрешението за ползване на обекта. Последното обаче не представлява Протокол обр.16, съставен на основание чл.7, ал.3, т.16 от Наредба № 3 от 2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, както е посочено в Становището на ДКЕВР от 05.05.2011 г. Разрешението за ползване е издадено на основание чл.17, ал.1, т.1 от Наредба № 2 за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България. По делото не е представена пълна строителна документация, вкл. протокол обр.16 на Държавна приемателна комисия. Тази липса оборва твърденията на ищеца за наличие на официални документи, които потвърждават принадлежността на ВЕЦ "Л." към т.2 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. Не са налице меродавни документи относно инсталираната мощност на процесната ВЕЦ. Липсата на необходима техническа документация относно инсталираната мощност на централата препятства същата да бъде определена в някоя от неотменените със съдебно решение точки от т.1 до т.6 на Решение № Ц-10/30.03.2011 г.

Не са представени по делото доказателства, от които да може да се установи налице ли е съответствие между инсталираната мощност според разрешителното за водоползване, което е сред основните документи за определяне на вида на ВЕЦ според становището на ДКЕВР от 05.05.2011 г., и евентуално фигуриращата в техническите документи мощност на процесната ВЕЦ. Не са представени и сертификати за произход на електроенергия, произведена от ВЕИ. В случай че ВЕЦ "Л." попадеше в т.2 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г., то би трябвало да продава в годишен аспект количество ел.енергия, различно от представените справки за продажбите през процесните години.

По изложените съображения Съдът намира исковата претенция за недоказана, вкл. относно твърденията на ищеца за изчерпателност на представената по делото строителна документация.

Изводът към коя точка от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. на ДКЕВР следва да се отнесе една ВЕЦ и съответно въз основа на коя преференциална цена трябва да се закупува електроенергията, се прави от предприятието, което я закупува, а в случая това не се установява. Това изключва пряката причинно следствена връзка между отменените актове на ответника и твърдяната вреда. В този смисъл е Решение № 480 от 13.01.2020 г. на ВАС по адм.дело № 12918/2015 г., постановено по сходен казус, Решение № 3620 от 30.03.2016 г. на ВАС по адм.дело 7329/2015 г., Решение № 9232 от 19.08.2021 г. на ВАС по адм.дело № 2212/2020 г., в които Съдът сочи, че "Решението на ДКЕВР в оспорената т.7 има за предмет утвърждаването на цени за продажба на електрическа енергия, произведени от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 МВтч. Наред с този, еднакъв за всички адресати на решението, критерий, се въвеждат и допълнителни критерии, съобразно които цената се диференцира по групи производители. Цените се прилагат в отношенията между производителя и обществения доставчик, респективно крайния снабдител, така че ако продажбите са реализирани на друга, а не на определената за съответната група цена, това не е по причина на издадения от регулаторния орган административен акт".

С Решения № Ц-10/30.03.2011 г. и № Ц-5/20.02.2015 г. държавният регулатор определя преференциалната цена за закупуването на електроенергията, но не и размера на нетното специфично производство. Последното е определено с друг административен акт - Решение № СП-1/31.07.2015 г., според което общественият доставчик, респ. крайният потребител, се задължават да закупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници по преференциална цена за количеството електроенергия до размера на нетното специфично

производство. Оспорването на Решение № СП-1/2015 по отношение на така определения размер на нетното специфично производство не може да бъде извършено пред настоящата съдебна инстанция, поради което претенцията на ищеца се явява неоснователна.

С оглед изложеното Съдът намира исковете за неоснователни и недоказани по отношение на претендираните суми за главници и като такива следва да бъдат отхвърлени.

Неоснователността на главните искове обуславя неоснователността и на съединените с тях акцесорни искове за заплащане на мораторно обезщетение, с правно основание чл.86 от Закона за задълженията и договорите във вр.с § 1 от ЗР на ЗОДОВ - законна лихва върху главниците за периода от постановяване на окончателния съдебен акт за отмяната на незаконосъобразните административни актове и от момента на издаване на нищожните административни актове до момента на подаването на исковата молба и до окончателното изплащане.

С изложеното становище Съдът се присъединява към съдебната практика на ВАС, формирана в Решение № 7410 от 25.07.2022 г. по адм.дело № 693/2022 г., Решение № 1353 от 14.02.2022 г. по адм.дело № 8551/2020 г., Решение № 4307 от 02.04.2021 г. по адм.дело № 5510/2020 г., Решение № 480 от 13.01.2020 г. по адм.дело № 12918/2015 г., постановени от различни състави на касационната инстанция. Според тях изкупуването на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, се осъществява не на свободния пазар, а по регулирани от ответника цени. Тази цена се прилага в отношенията между производителя и крайния снабдител, поради което не може да се приеме, че ищецът търпи вреди от пропуснати ползи. Обстоятелството, че Решение № Ц-14/03.04.2019 г. на КЕВР е обявено за нищожно, не променя този извод. Ако то беше от съществено значение за изхода на исковото производство, то, както и множеството други сходни спорове щяха да бъдат спрени до приключване на производството по оспорването му. Ищецът е продавал електроенергия по цената, която е действала към момента на продажбите. Липсва утвърдена по-висока цена за същия период, поради което вреди изобщо не възникват. Дори някога такава цена да бъде утвърдена, тя не би могла да бъде взета предвид от настоящата инстанция, поради забраната за нови фактически установявания, нито би била основание за отмяна на съдебното решение по редовен или извънреден способ. Евентуално решение, с което такава цена би била утвърдена, не съставлява част от обстоятелствата, на които се основава искът. То би представлявало просто нов факт, който не е преклудирен от силата на пресъдено нещо. Не е налице и причинна обусловеност между отменения акт и вредата.

Предвид изхода на делото и своевременно отпрати искане, на ответника се дължи присъждане на разноски. На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ във вр.с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни и недоказани исковете на "МВЕЦ Ляхово" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], вх.1, ет.5, ап.И, ЕИК по Булстат:[ЕИК], предявени срещу Комисията за енергийно и водно регулиране, за заплащане на следните суми:

1. В размер на 68 155,55 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен административен акт, а именно - т.7 от Решение № Ц-5/20.02.2015 г. на ДКЕВР, отменено с влязло в сила Решение № 13785 от 12.11.2018 г. на ВАС по адм.дело № 12851/2017 г., на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ във вр. с чл.203 и сл. АПК;
2. В размер на 29 905,83 лв., представляваща законна лихва за забава върху главницата по т.1, за периода от 12.11.2018 г. до датата на подаване на исковата молба (01.03.2023 г.);
3. В размер на 109 997,69 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди

от незаконосъобразен административен акт, а именно - Решение № Ц-14/03.04.2019 г. на ДКЕВР, прогласено за нищожно с влязло в сила Решение № 492 от 14.01.2021 г. на ВАС по адм.дело № 13432/2019 г., на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ във вр. с чл.203 и сл. АПК;

4. В размер на 43 926,50 лв., представляваща законна лихва за забава върху главницата по т.3, за периода от 03.04.2019 г. до датата на подаване на исковата молба (01.03.2023 г.);

5. В размер на 93 087,08 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен административен акт, а именно - Решение № Ц-12/26.03.2021 г. на ДКЕВР, прогласено за нищожно с влязло в сила Решение № 8999 от 14.10.2022 г. на ВАС по адм.дело № 3574/2022 г., на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ във вр. с чл.203 и сл. АПК;

6. В размер на 18 476,93 лв., представляваща законна лихва за забава върху главницата по т.3, за периода от 26.03.2021 г. до датата на подаване на исковата молба (01.03.2023 г.);

ведно със законната лихва върху главниците по т.1, т.3 и т.5, от датата на подаване на исковата молба (01.03.2023 г.), до датата на окончателно изплащане на дължимите суми.

ОСЪЖДА "МВЕЦ Ляхово" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], вх.1, ет.5, ап.И, ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: